

WARTOŚCI WYCHOWAWCZE TEATRU CIENI

Jedną z największych wartości tego teatru jest, że teatr ten przychodzi do widza. Znaleźć się może w każdym najmniejszym nawet przedszkolu, czy innym ośrodku dziecięcym lub młodzieżowym, nawet w najsłabszej miejskiej, czy wiejskiej świetlicy. Umożliwia to łatwa przenośność (nawet największy teatr zmieści się w kilku walizkach), najprostsze oświetlenie, nieskomplikowane urządzenie sceniczne, tani materiał, z którego sporządzone są lalki i dekoracje, łatwe wykonanie tych lalek i manewrowanie nimi. Teatr cieni nawet w miniaturowym wydaniu zaznajamia członków zespołu czy świetlicy z podstawowymi zagadnieniami teatru w ogóle, wychowuje więc nie tylko aktualnych i przyszłych widzów teatralnych, ale również ludzi sceny: aktorów, reżyserów, inscenizatorów i dramaturgów. Rozwija w zespole wszystkie możliwości twórcze: literackie, plastyczne, konstruktorskie, aktorskie i reżyserskie. Równocześnie daje ogromne

możliwości oddziaływania na widzów za pośrednictwem doboru tekstów i plastycznego ujęcia widowisk. Może też zastąpić film oświatowy, gdyż może pokazać na ekranie żywą przyrodę, cuda techniki, obrazy z dziejów kultury i cywilizacji, np. historię strojów czy szkolnictwa, sposób budowania domów itd. Na ekranie można zobaczyć Zatokę Neapolitańską z wybuchami Wezuwiusza i krajobraz arktyczny, wielkie budowle komunizmu itd.

Teatr cieni służyć może idei pokoju chociażby przez to, że obok referatu pokaże dzieciom czy dorosłym w świetlicy życie ludzi innych ras, rozwój pokojowego budownictwa i grozę warszawskich ruin.

Ale i czar bajki, groteska, stylizacja i wszelka inna forma plastycznego ujęcia znajdzie w teatrze cieni doskonałe zastosowanie i najodpowiedniejszy wyraz.

Tak samo jak każde plastyczne ujęcie jest tutaj na miejscu, tak samo nieograniczone są możliwości zastosowania wszystkich literackich i teatralnych form, a każda z nich znajdzie precedens w przeszłości. Ilustracja opowieści, czy bajki, *Commedia dell'arte**, intermedium**, moralitet***, farsa czy dramat, komedia czy dramat muzyczny, opera i operetka, wodewil, satyra polityczna i obyczajowa, wreszcie pantomina — oto szeroki wachlarz rodzajów i form, z których każda świetnie nadaje się do teatru cieni, pozwala na nieskrępowane rozwinięcie twórczej inwencji, na stworzenie dzieł nawskroś oryginalnych.